

שלישה הקרוש ברוך הוא שונאן °המדבר א'
 בפה ואחד בלב והיודע ערות בחבירו ואינו
 מעיד לו °והרואה דבר ערוה בחבירו ומעיד
 בו יחדי כי הא דטוביה חטא ואתא זיגוד
 לתודיה ואסהיד ביה קמיה דרב פפא נגדיה
 לזיגוד א"ל °טוביה חטא וזיגוד מינגד אמר
 ליה אין דכתיב °לא יקום עד אחד באישוואת'
 לחודך אסהדת ביה שם רע בעלמא קא
 מפקת ביה אמר רבי שמואל בר רב יצחק
 אמר רב מותר לשנאתו שנאמר °כי תראה
 חמור שנאך רובך תחת משאו מאי שונא
 אילימא שונא נכרי והא °תניא שונא
 שאמרו שונא ישראל ולא שונא נכרי
 אלא פשיטא שונא ישראל יומי שריא למסניה והכתיב °לא תשנא את אחיך
 בלבבך אלא דאיכא סהדי דעביד איסורא כולי עלמא נמי מיסני סני ליה מאי
 שנא האי אלא לאו °כי האי גוונא דחויא ביה איהו דבר ערוה רב נחמן בר יצחק
 אמר מצוה לשנאתו שנאמר °יראת ה' (שונאי) רע

→ פ"א ס"ג ק"ג

ה' אוהב לפרוק ושונא למעון מצוה בשונא כדי לכוף את יצרו
 ואי סלקא דעתך צער בעלי חיים דאורייתא הא עדיף ליה °אפ"ה כדי לכוף
 את יצרו עדיף ת"ש °

→ ק"ג ס"ג

שראה זו דבר ערוה • ואם תאמר דבאלו מניחות (ב"מ דף נב:
 ושם) אמרינן אוהב לפרוק ושונא למעון מצוה בשונא כדי
 לכוף את יצרו והשתא מה כפיית יצר שייך כיון דמצוה לשנאתו וי"ל
 כיון שהוא שונאו גם חבירו שונא אותו דכתיב (משלי כז) כמים הפנים
 לפנים כן לב האדם לאדם ובחין
 מתוך כך לידי שנאה גמורה ושייך
 כפיית יצר

→ פ"א ס"ג ק"ג

וְהִגִּישׁוּ אֶדְנֵי אֱלֹהֵי
 הָאֱלֹהִים וְהִגִּישׁוּ אֶל־הַדָּלָת אֲוֹ אֶל־הַמְּזוּזָה וְרִצְעוּ אֶדְנֵי
 אֶת־אֲזְנוֹ בַּמְּרִיעַ וְעִבְדוּ לְעֵלָם: ❖

ל' ב' ט' נ
 (א-ט)

ר"ט ב' ט' נ

והלך וקנה אדון לעלמו, תרבע. ר' שמעון היה דורש מקרא זה כמין חומר. מה
 נשתנו דלת ומזוזה מכל כלים שבבית, אמר הקב"ה, דלת ומזוזה שהיו עדים
 במלרים כשפסחתי על המשקוף ועל שתי המזוזות ואמרתי כי לי בני ישראל
 עבדים עבדי הם (שם) ולא עבדים לעבדים, והלך זה וקנה אדון לעלמו, ירבע
 בפניהם (קידושין כב:)